

I

Ik druk op de bel en meteen begint een jongen keihard te schreeuwen. *'BEZOEK! Hé tuig, errrr issss volluk!'*

Geschrokken spring ik een stukje achteruit.

'O, jeetje,' zegt mam.

Dan zwaait de deur open. Een gedrongen, padachtig wezen met een sliertig sikje kijkt mijn ouders grijnzend aan. 'Hoi Jacques, hoi Evelien, wat leuk om jullie weer eens te zien!'

Mijn moeder buigt zich tot mijn grote afschuw naar hem toe om drie kussen op zijn groezelige wangen te drukken. 'Dag Chris, dat is inderdaad lang geleden.'

'Wat ben je groot geworden, man,' zegt mijn vader. Hij geeft hem een stomp tegen zijn arm.

'En jij moet Lucille zijn,' kwaakt het gedrocht tegen mij. 'Welkom in Het Fort!'

O god, het praat tegen me. Ik steek snel mijn hand naar hem uit, want ik ga hem voor geen goud drie zonen geven. Hij legt mijn housterige gebaar echter verkeerd uit en begint te lachen. 'O ja, de bel. Ik vergeet wel eens hoe raar dat over moet komen op vreemden. We hadden vroeger iemand in huis die elektrotechniek studeerde, dus die leefde zich uit op al onze elektrische circuits. Nu is hij weg en niemand voelt zich geroepen om de bel te veranderen. Je went er vanzelf aan.' Hij trekt me aan mijn hand, die hij nog steeds vasthoudt, mee naar binnen. Ik denk verlangend aan de antibacteriële handcrème in mijn roze handtas.

Ik vraag me al de hele weg af wat ik hier te zoeken heb. Sterker nog, ik vraag het me al twee dagen af, sinds mijn moeder bezig het heft in eigen hand nam en een kamer voor me regelde – maar niet in de

stad, waar ik wilde wonen. Nee, op de campus. Tussen de nerds.

‘Het is niet altijd feest, Lucille,’ preekte ze tijdens een van die Serieuze Gesprekken die ze graag voert en waarvan de haren je te berge rijzen. Ik was die middag thuisgekomen uit het park, waar ik met mijn beste vriendin Merel had liggen zonnen (onze favoriete vakantiebezigheid), en had gemopperd tegen pap over mijn recentste afwijzing. ‘Dat hospiteren is zinloos. Ik zit iedere week uren in de trein van Groningen naar Enschede, en waarvoor? Ik kan nog geen bezemkast vinden,’ zei ik.

Mijn moeder verweet me daarom later die middag dat ik laks was. ‘Je hebt de hele zomer gezongen en gedanst, maar geen wintervoorraad aangelegd. Daar pluk je nu het koud wordt de bittere vruchten van.’

‘Ik kan heus wel een kamer vinden,’ mompelde ik koppig.

‘Nog geen bezemkast,’ kaatste mijn moeder terug. Shit, dat had ik nooit aan pap moeten vertellen.

En dus deed Mijn Moeder De Carrièrevrouw wat ze altijd doet als anderen het verprutsen: ze belde een van haar contacten. Ik vond het allemaal wel best, omdat ik dacht dat de preek mijn straf was en ze nu de hulplijn in zou zetten die ze al die tijd achter de hand had gehouden. Ja, ik had er alle vertrouwen in dat ze mij het penthouse onder de Enschedese studentenkamers zou bezorgen, via een of ander belangrijk vriendje.

Pas toen ze op zakelijke toon in de hoorn zei: ‘Dag Martin, hoe is het? En hoe is het met je zoon, woont hij nog in Enschede?’, begon ik nattigheid te voelen. Martins zoon is Chris. Chris woont op de campus. Chris is een meganerd.

Zodra ze ophing, snerpte ik: ‘Ik ga níet op de campus wonen.’

‘O, dat is grappig,’ zei ze op luchtige toon. ‘Ik wist niet dat je in de afgelopen paar minuten zelf een kamer had gevonden.’ Er hing een zelfverzekerd air om haar heen.

‘Het kan me niet schelen, ik ga niet.’ Ik sloeg vastberaden mijn armen over elkaar.

‘We gaan morgen kijken op de Calslaan,’ deelde ze op kille toon mede.

‘Ik niet.’

‘Jij ook.’

‘Nee hoor.’

Ze vernauwde haar ogen tot spleetjes en toen zag ik die beruchte glimlach van haar omhoogkruipen. Ik krijg daar altijd kippenvel van. Bloeddorstig ontblootte ze haar tanden en zei liefjes: ‘Dan ga je maar helemaal niet studeren. Lekker een jaartje achter de kassa zitten bij de supermarkt, eens zien of je er dan nog zo over denkt.’

Zo schopte ze mijn laatste restje protest omver.

Schaakmat.

En dus lopen we nu door de gang van het meest deprimerende studentenhuus ter wereld. Chris neemt zijn taak als gids serieus en vertelt met weidse handgebaren allerlei oninteressante dingen over het huus. Ik vraag me af hoe vaak hij die handen wast. Mijn ouders kijken alsof ze nog nooit zulke spannende verhalen hebben gehoord. Ik overweeg er stiekem tussenuit te knippen – ik geloof niet dat ze het zouden merken. De gang is schemerig; in de banen zonlicht die door de kleine raampjes naar binnen vallen, dansen stofdeeltjes. Ik durf bijna geen adem te halen. Waarschijnlijk heb ik aan het einde van dit bezoek een halve dode rat ingeademd.

We lopen langs vervaagde posters van halfnaakte vrouwen, bierreclames en computerspellen. Op iedere deur waar we langskomen hangt een naambordje. We passeren ‘Chewy’, ‘Hermelien’, ‘Paladin’, ‘Kikker’ en ‘Kofschip’.

‘Waarom staan er zulke rare namen op de deuren?’ vraag ik fronsend.

‘We hebben allemaal een bijnaam in Het Fort,’ antwoordt Chris. Hij gebaart naar een van de deuren. ‘Ik ben Kofschip.’

Voordat ik kan vragen waar die naam in vredesnaam op slaat, zwaait er een andere deur open. Er komt een magere jongen naar buiten. Hij heeft vettig bruin haar dat in snor-, baard- en kapselvorm bijna zijn hele gezicht bedekt. Op zijn verwassen t-shirt staat de band Iron Maiden.

‘Hé Chewy,’ groet Chris enthousiast. De jongen die blijkbaar Chewy heet kijkt me aan met een panische blik, murmelt dan iets

onverstaanbaars en snelwandelt met zijn hoofd omlaag in tegenovergestelde richting.

Chris lacht verontschuldigend. ‘Chewy is een beetje verlegen. En heb je zijn stem gehoord? Hij is echt net Chewbacca! Volgens mij zijn z’n ouders stiekem Wookiees.’

Na deze uitleg in een taal die ik niet ken, loopt hij voor ons uit naar een grijze deur aan de linkerkant. ‘Ik zal je de kamer even laten zien. Hij is niet groot, maar verder best oké.’

Mijn vader grijnst enthousiast naar me. ‘Spannend hè, Lucy?’

‘Ik geloof dat wij een verschillende definitie van “spannend” hebben,’ mompel ik.

Dan staat Chris stil voor een deur aan het uiteinde van de gang. Het is een saaie grijze deur met lichte vlakken waar eerder blijkbaar plaatjes of posters hebben gehangen. Ik zie de plakrandjes nog zitten. ‘Hier is het,’ kondigt hij aan en hij zwaait de grijze deur open. Vol trots kijkt hij me aan.

Ik staar langs hem heen de kamer in. Het is een lege ruimte van drie bij vier meter, met geel uitgeslagen muren, smoezelige gordijnen en grijze vloerbedekking vol vlekken. Het ruikt er muf en uitgevoerd.

‘Best leuk, toch?’ vraagt Chris een tikkeltje ongerust als ik niets zeg. Ik kijk hem vol afschuw aan.

Mijn vaders blik gaat vluchtig van mij naar Chris en dan zegt hij enthousiast: ‘Nu, Chris, het ziet er veelbelovend uit, hoor!’

‘Ja, heel... eh,’ zegt mijn moeder, bij gebrek aan een passende positieve reactie. Ik neem het haar niet kwalijk, ik kan ook niets aardigs bedenken om over dit wanstaltige hok te zeggen.

Pap wenkt me om de kamer in te komen. ‘Kijk, lieverd, hier kunnen we wel een mooi bureau voor je neerzetten.’ Hij wijst naar de linkermuur. ‘En hier je bed.’ Hij wijst naar het raam. ‘En je kledingkast kan wel, eh...’ Hij speurt de kamer af, alsof hij verwacht dat er spontaan een geheime ruimte ontstaat waar mijn kledingkast in zou passen. Ik geef het weinig kans; mijn kledingkast is ongeveer even groot als deze hele kamer. Ik denk niet eens dat ik al mijn schoenen hier kwijt zou kunnen.

‘Nou, het was leuk,’ zeg ik vastbesloten, ‘maar ik zie dat dit niet

gaat werken. Heel erg bedankt, Chris.’ Ik zeg het overdreven aardig, want ik wil hier zo snel mogelijk weg en ik schat in dat aardig doen me daarbij zal helpen.

‘Echt?’ vraagt Chris verbaasd. ‘Wil je niet nog even rondkijken in de rest van het huis?’

‘Nee, bedankt,’ glimlach ik beleefd.

‘Maar meestal kun je binnen een jaar verhuizen naar een grotere kamer,’ protesteert Chris.

‘Nee, bedankt,’ glimlach ik weer.

‘We kunnen de kamer wel voor je opknappen,’ biedt hij aan.

‘Nee, bedankt,’ zeg ik nadrukkelijk. Hoe lang moet ik dit volhouden? Ik begin kramp in mijn kaken te krijgen.

‘Chris, kun je ons even alleen laten?’ komt mijn moeder ertussen.

Hij loopt gehoorzaam de kamer uit en trekt de deur dicht. Even is het helemaal stil. Ik staar naar een groenige vlek vlak bij mijn linkervoet. De lucht lijkt wel extra dik van alle huidschilfers, zweetdruppels en vieze adem die talloze nerds in de afgelopen jaren hier hebben uitgewasemd.

‘Waarom doe je dat nou?’ vraagt mijn vader. Hij klinkt smekend. Ik blijf opstandig naar de grond staren.

‘Ik ga hier niet wonen.’

‘Je colleges beginnen over twee weken al.’ Pap kijkt zorgelijk.

‘Jahaa, dat wéét ik,’ val ik gefrustreerd naar hem uit. ‘Ik heb toch ook m’n best gedaan?’

‘Rustig maar, schat,’ sust hij. ‘Ik probeer alleen maar te zeggen dat een kamer in de stad misschien wat te hoog gegrepen is. Op dit moment,’ voegt hij er snel aan toe wanneer hij mijn boze gezicht ziet. ‘Iedereen zoekt nu een kamer. Je hebt veel meer kans als je eerst iets accepteert waar je misschien niet direct blij mee bent. Dan kun je dat als opstapje gebruiken naar een betere kamer als het straks in oktober of november wat rustiger is.’

‘Ik ben een grote meid,’ verdedig ik mezelf. ‘Ik mag wonen waar ik wil.’

Pap haalt een hand door zijn dikke bos krullen en weet duidelijk niet wat hij moet zeggen om mij van gedachten te laten veranderen.

En terecht, er is namelijk niets wat mij van gedachten kan doen veranderen.

Mijn moeder heeft ons gadeslagen en doet nu zuchtend een stap naar voren. ‘Lieve Lucille.’ Ze kijkt me aan en ik zie achter die bloeddorstige uitdrukking van haar een glimp medeleven. Heel even. Geloof ik. ‘Hoe vaak hebben wij je gewaarschuwd?’

Ik trek met mijn mondhoek. ‘Wel duizend keer.’ Jezus, wat konden die mensen *zeuren*. Niet te zuinig.

Mam knikt. ‘We hebben altijd voor je gezorgd. Ik geloof zelfs dat we je behoorlijk hebben verwénd.’ Ze werpt mijn vader een veelbetekende blik toe. Hij grijnst schaapachtig. ‘Nu is het tijd dat je op eigen benen leert staan. Je bent tenslotte al een grote meid.’

‘Op eigen benen?’ echo ik verbaasd.

‘Het is tijd om een volwassen keuze te maken en de gevolgen van je acties als een verantwoordelijke volwassene te dragen,’ zegt pap. Hij kijkt mam aan en zij knikt goedkeurend. Ik erger me kapot. Normaal staat pap aan mijn kant, waarom laat hij me nu ineens vallen? Ik weet heus wel dat ik niet zo verstandig of ambitieus ben als Marloes. Daar gaat dit gesprek over. Daar gaan al onze gesprekken over, zelfs als het lijkt alsof het niet zo is. Marloes is mijn jongere zusje, al zou je dat niet zeggen als je ons naast elkaar zet. Ten eerste zit er een gapend gat van bijna zeven jaar tussen ons: ik ben achttien en zij is elf. En ten tweede... Nou ja, ten tweede lijken we gewoon helemaal niet op elkaar. Op geen enkel front. Zij is gedrongen en heeft een onopvallend uiterlijk. Het bijzonderste aan haar hoofd is het feit dat ze één flapoor heeft (waar ze zich niet eens aan wil laten opereren, terwijl ik haar al zestienduizend keer heb uitgelegd hoeveel mooier ze ervan zal worden). Ze heeft een ronde bril die altijd vettig is en muiskleurig haar zonder enig model. Een pony wil ze niet, terwijl haar voorhoofd bepaald niet bescheiden is. Marloes gaat dit jaar naar de tweede klas van het gymnasium omdat ze op de basisschool een klas heeft overgeslagen. Ze is dol op leren en dingen met computers doen. Dus, zoals ik al zei: we lijken totaal niet op elkaar.

En dat vinden mijn ouders maar wat jammer.

Ik kijk verbijsterd van mijn vader naar mijn moeder. ‘Dat meen

je niet, toch? Mam,' smeeik ik met een ongelukkig gezicht. 'Ik wil hier echt niet wonen. Toe, alsjeblieft...'

Mijn smeekbede sterft weg. Mijn moeder kijkt me met een stalen gezicht aan. Het is even stil, maar dan ontplof ik. 'Jullie zijn mijn ouders!' schreeuw ik boos. 'Jullie hebben er toch zelf voor gekozen een kind te nemen? En nu willen jullie ineens niet meer voor me zorgen? Ik wil niet in dit rothok wonen. Wat zijn jullie voor mensen! Leg me dan maar meteen te vondeling. Dit is belachelijk!' Ik sla mijn armen over elkaar en werp ze een furieuze blik toe.

Pap kijkt gekrenkt, hij duikt een beetje in elkaar. Mam blijft fier rechtop staan, onaangedaan door mijn tirade. 'Ben je klaar, dramaqueen?' vraagt ze afgemeten.

'We willen best voor je zorgen,' pleit pap. Zijn gezicht licht op als hem iets te binnen schiet. 'Als je hier gaat wonen, betalen wij je huur en je collegegeld.'

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes, in de hoop dat pap zijn omkoperij nog een beetje opschroeft. Een nieuwe mobiel zou ik ook niet erg vinden.

Mam kijkt op haar horloge en zucht. Ze legt haar hand op de deurklink, werpt mij nog één waarschuwend blik toe en zegt: 'Geen geintjes, Lucille.' Dan duwt ze de deur open en glimlacht breed naar Chris, die ongemakkelijk tegen de hoek van een smerige vrieskist leunt en op zijn vingernagels kauwt. Zodra hij ons ziet, springt hij overeind en veegt hij zijn vingers af aan zijn broek.

'Is het allemaal gelukt?' vraagt hij ademloos.

'Ja hoor,' zegt mijn moeder. 'Lucille neemt de kamer.'

'Echt? Wat gaaf!' Chris komt enthousiast grijnzend op me af gewaggeld. Ik hou mijn handen alvast afwerend in de lucht – als hij me wil knuffelen, ga ik gillen. Maar dat doet hij niet. Hij steekt zijn hand naar me uit. De hand die net nog in zijn mond zat (en misschien wel in zijn neus, en god weet waar nog meer). 'Gefeliciteerd,' kwaakt hij blij.

Ik kijk naar zijn uitgestoken hand en grimas ongemakkelijk. 'Dank je wel.'

Chris kijkt van mij naar zijn hand en weer naar mij, maar laat

hem dan eindelijk zakken. ‘Als je hulp nodig hebt met je spullen verhuizen, geef je maar een gil.’

‘Zal ik doen,’ kwinkeler ik en keer hem mijn rug toe. Snel, naar de uitgang. En die pad gaat me echt niet helpen verhuizen. Ik wil niet dat hij met zijn smerige poten aan mijn spullen zit.

‘O. My. God.’ Merel spert haar ogen wijd open. ‘Dat meen je niet.’

Ik knik zielig en neem nog een slokje van mijn Paardenkut, oftewel apfelkorn-spa rood. Ik hou helemaal niet van apfelkorn, maar Merel probeert zich de studententermen alvast eigen te maken en bestelt alleen nog maar drankjes met onbegrijpelijke namen. Ik durfde niet te vragen wat een Paardenkut was en gokte het er dus maar op. Merels drankje klonk namelijk ook niet als iets waar ik heel blij van zou worden; ze nipt momenteel aan een Slipspoortje. Zelfs de jongen achter de bar moest twee keer vragen wat ze precies bedoelde.

‘Dus je moet van je ouders in een of ander pauperhok gaan wonen?’ De ogen van mijn beste vriendin rollen bijna uit hun kassen. Ik kon het me tot gisteren ook niet voorstellen, maar het begint verdacht echt te worden.

‘Weinig kans op iets beters,’ zucht ik. ‘Zelfs mijn laatste hospiteeravond was geen succes, terwijl ik iedere bewoner van dat verdomde studentenhuus een complimentje heb gemaakt. Ik heb tegen een meisje gezegd dat ik haar schoenen beeldig vond, terwijl ze echt überlelijk waren. Ik heb heel hard om al hun grapjes gelachen, ik heb de jongens lang en veelbetekenend aangekeken, ik heb zelfs een kratje bier meegezeuld als cadeautje! Maar toch heb ik die kamer niet gekregen. En het was niet eens een mooie kamer. Vijftien vierkante meter voor driehonderd euro.’

De jongen die me belde om te vertellen of ik de kamer al dan niet had gekregen, had gezegd: ‘We hebben het erover gehad wie het best in het huis paste en helaas hebben we iemand anders gekozen.’ Verveeld dreunde hij het zinnetje op dat hij die dag waarschijnlijk al tegen elf van de twaalf hospiteerders had gezegd. ‘Wij vinden het ook heel jammer, want we hadden jullie natuurlijk het liefst allemaal gekozen. Maar er is nou eenmaal slechts één kamer beschikbaar...’

Ik heb het gesprek niet eens afgemaakt, ik heb gewoon opgehangen. Wat een tijdverspilling.

‘Dus zelfs slijmen helpt niet,’ constateert Merel droog naast me.

‘Ik verhuis morgen al.’ Ik laat de Paardenkut door mijn glas walsen.

‘Dan kunnen we niet eens samen stappen in de KEI-week,’ roept Merel. Ze zwiept haar blonde haar over haar schouder en kijkt me verontwaardigd aan.

‘Ik ging sowieso niet meedoen aan de KEI-week,’ help ik haar herinneren. ‘Ik ga namelijk niet in Groningen studeren.’

Niet dat ik dat niet geprobeerd heb. Ik heb vorige week in een laatste wanhoopspoging een openbaring gefaket. Vol overtuiging vertelde ik mijn ouders dat ik filosofie wilde gaan studeren. Of rechten. Of een andere studie zonder loting, die ik gewoon in Groningen kon doen. Helaas geloofden ze me geen seconde.

Ik kijk de kroeg rond en krijg een hol gevoel in mijn maag. We zitten in de Groote Griet en worden omringd door mooie mensen. Iedereen, man of vrouw, ziet eruit alsof ze zo van de pagina’s van een modeblad komen. Hier hoor ik thuis. Dit is mijn soort mensen.

Ik wil Merel vertellen hoe graag ik hier wil blijven, dat ik alles nu al mis. Dat mijn leven aanvoelt als één grote puinhoop en dat ik niet ontkom aan het gevoel dat dat ook een beetje mijn eigen schuld is. Dat ik niet drie uur reizen bij mijn vrienden vandaan wil gaan wonen. Maar voordat ik mijn mond open kan doen, draait mijn vriendin zich om in een werveling van glanzend haar en kirt: ‘Kijk! Daar zijn Frits en z’n chick.’

Ik kijk braaf in de richting van de deur en zie inderdaad de lange, gespierde Frits binnenkomen. Zijn blonde krulletjeshaar met wagonladingen gel erin hangt quasinonchalant om zijn hoofd, alsof hij er niet de halve ochtend mee heeft staan klooiën. Of beter gezegd: de halve middag, want ik heb gehoord dat Frits vooral veel in de kroeg te vinden is en stukken minder in de collegezaal. Merel is al verliefd op hem sinds we bebegelde bruggers waren die met glit-terpennen schreven. Frits is volgens mij de reden dat Merel bij Vindicat wil.

‘Ja, ik zie het,’ knik ik. Dan pak ik de draad van ons gesprek weer

op. ‘Maar Enschede, kun je het je voorstellen? Dat is echt de andere kant van de wereld!’

‘Hm-hmm,’ murmelt Merel afwezig en ze verrekt haar nek bijna in een poging Frits in het oog te houden. ‘Hoe heet z’n chick ook alweer?’

Ik haal geïrriteerd mijn schouders op. ‘Weet ik veel.’

‘Het was iets met een L, geloof ik,’ zeurt ze door.

‘Lisa?’ doe ik een halfhartige poging.

Merel schudt verwoed haar hoofd. ‘Nee, nee. Het was iets langers. Lorelai of Leonore of zo... Hoi Frits!’ roept ze ineens. Ik mors van schrik een plens Paardenkut over mijn marineblauwe rokje.

‘Hé Miranda,’ roept Frits joviaal. Merel verbetert hem niet.

‘Hoe is het?’ Ze draait zich om op haar kruk, zodat ze met haar rug naar mij toe zit. Welja, denk ik pissig. Oefen maar alvast met doen alsof ik er niet ben.

‘Goed, druk. Je kent het wel,’ antwoordt Frits met een oogverblindende smile. Hij loopt op ons af, met zijn chick in zijn kielzog. Ze heeft nog geen woord gezegd, maar ze ziet er ook niet uit alsof hij iets met haar heeft omdat ze zo’n goede gesprekspartner is. Laat ik het zo zeggen: ik wist niet dat cup D in een topje maat S paste.

‘Ik begin komende maand ook met studeren,’ zegt Merel. Ze wappert flirterig met haar wimpers. ‘En raad eens? Ik ga ook bij Vindicat!’

‘Wat machtig leuk,’ zegt Frits. Hij laat zijn ogen even goedkeurend over haar heen glijden, van haar gestylede blonde haar tot haar lange benen in witte skinny jeans en roze pumps, en wendt zich dan tot de barman. ‘Hé Maarten, eikel, waarom was je er niet vannacht? Supermooie partij in de Engel.’

‘Ik moest werken, man,’ roept Maarten, die precies hetzelfde lijzige accent en krulletjeskapsel heeft als Frits, maar zo te zien wel iets te veel van de bitterballen achter de bar heeft gesnoept. Hij kijkt naar de chick van Frits alsof hij graag een plekje tussen haar borsten zou willen reserveren voor vannacht. De chick van Frits lijkt daar niet echt voor in.

Frits richt zich weer tot Merel. ‘Dus jij komt ons huis schoonmaken binnenkort?’

‘Hoezo?’ Ze rimpelt haar neus.

‘Nou, dat is wat alle nullen doen, hè,’ legt Frits langzaam en duidelijk uit. ‘Die maken de huizen van de ouderejaars schoon. En dan mogen wij tegen jullie schreeuwen.’ Hij knipoogt.

‘Ik ga geen huizen schoonmaken,’ snuift Merel. ‘Daar huur je toch een schoonmaker voor in.’

‘Nullen zijn goedkoper, want die doen het gratis. En vaak zingen ze ondertussen het ‘Io Vivat’ ook nog voor je.’

Wat nullen zijn, weet ik: dat zijn de mensen die nog moeten beginnen met studeren, dus de nuldejaars. Maar het ‘Io Vivat’ komt me niet bekend voor. Merel zo te zien ook niet. We kijken hem allebei niet-begrijpend aan. De chick van Frits legt liefjes uit: ‘Het verenigingslied.’ Ze haakt haar arm door die van Frits en trekt hem mee naar de andere kant van de kroeg.

Merel draait zich stralend weer naar mij om. Blijkbaar ben ik weer verschenen op haar door hormonen in de war gestuurde radar. ‘En, wat denk je?’

Ik staar haar glazig aan. ‘Waarvan?’

‘Van Frits! Hij vindt me leuk, hè?’

‘Als je daarmee bedoelt dat-ie het leuk vindt dat je z’n huis gaat schoonmaken, dan: já, hij is dol op je.’

Merel kijkt me even onderzoekend aan. ‘Wat is er met jou?’

‘Niks.’

‘Jawel, er is wel iets.’

‘Nee, ik ben gewoon een beetje chagrijnig van dat hele campus-gebeuren.’

‘O ja.’ Ze knikt me net iets te ernstig, waarmee ze verraadt dat ze het alweer een beetje vergeten was. ‘Vet naar.’

‘Zeker vet naar.’ Ik ben het zat en spring van mijn kruk. De Paardenkut laat ik voor wat-ie is: een smerig drankje. ‘Ik ga naar huis.’

‘Maar de avond is net begonnen!’

‘Mijn avond is afgelopen.’ Ik omhels haar, maar ze blijft houterig zitten. ‘Bel je me morgen?’

Ze kijkt me bozig aan. ‘Dat weet ik niet. Eerst ga ik uitslapen.’

‘O.’ Ik haal mijn schouders op en doe net alsof ik niet een beetje overstuur ben door haar gedrag. ‘Nou, wat jij wilt.’

‘Ja, oké,’ zegt Merel en ze pakt haar mobiel uit haar handtasje.

‘Nou, dan zie je ik je wel weer.’ Ik doe een stap richting de deur en hoop dat ze me aan zal kijken, maar ze staart naar het scherm van haar mobiel en tikt met een vluchtig glimlachje een sms aan iemand.

‘Doeg,’ zeg ik.

‘Doei,’ mompelt Merel.

Ik been met grote, chagrijnige passen de Groote Griet uit. Wat kan het mij ook schelen. Ik heb Merel niet nodig. Ik kan het best zelf. Over twee dagen zit ik in Enschede en ik zweer het, al moet ik die hele stad binnenstebuiten keren, ik ga daar de allercoolste mensen ooit vinden en dat worden dan mijn vrienden. Dat zal haar leren.